

Для вирішення завдання підвищення ефективності використання основних засобів Людвенко Д. В. і Орехова Л. Р. пропонують шляхи, які можуть бути поділені на три великих групи: технічне вдосконалення засобів праці, збільшення тривалості роботи машин та обладнання, покращення організації та управління виробництвом [3]. Це дозволяє намітити основні шляхи поліпшення використання основних засобів, а саме:

1) впровадження стратегії збільшення частки валового прибутку в чистому доході від реалізації продукції за рахунок оптимізації собівартості реалізованої продукції. Бажано створити сучасну систему управління витратами за рахунок створення центрів відповідальності;

2) удосконалення та заміна застарілих технологій виробництва продукції. Незважаючи на складність в сучасних умовах економіки, оновлення основних засобів дозволить підвищити технічний рівень основних засобів;

3) мобілізація внутрішніх резервів виробництва, на основі комплексного системного аналізу, спрямованого на підвищення ефективності використання всіх видів ресурсів.

Список літератури

1. Гайдаєнко О. М. Факторний аналіз ефективності використання основних засобів на прикладі ПАТ «Одескабель». *Облік, економіка, менеджмент: наукові нотатки: міжнародний збірник наукових праць* / За ред. Садовська І. Б. Луцьк : РВВ Луцького НТУ. 2016, Вип. 1(9). Ч. 1. С. 114–119.

2. Волкова Н. А., Волчек Р. М., Гайдаєнко О. М. та ін. Економічний аналіз: навч. посібник. Одеса : ОНЕУ, ротاپринт. 2015. 312 с.

3. Людвенко Д. В., Орехова Л. Р. Ефективність використання основних фондів підприємств та шляхи їх підвищення. URL: <http://cesd.org.ua/files/2012/9-26-27.10.2012.pdf#page=103> (дата звернення: 11.09.2019).

Солоха А. М.,

студентка групи 11-СОО

Таврійського державного агротехнологічного університету імені Дмитра Моторного

Кучеркова С. О.,

канд. екон. наук, доцент

доцент кафедри обліку і оподаткування

Таврійського державного агротехнологічного університету імені Дмитра Моторного

ОБЛІК РОЗРАХУНКІВ І ЗВІТНІСТЬ ЗА ПОДАТКОМ НА ДОДАНУ ВАРТІСТЬ

На сьогоднішній день однією з основних передумов розвитку економіки України та забезпечення її стабільності є ефективне функціонування податкової системи, оскільки мобілізація податкових платежів до бюджету країни дає можливість органам Державної податкової служби здійснювати реалізацію внутрішньої та зовнішньої політики, фінансування соціальних заходів. Сукупність загальнодержавних і місцевих податків та зборів, які справляються в установленому законодавством порядку, є складовою податкової системи. Податкова система України – сукупність загальнодержавних та місцевих податків та зборів, що справляються в установленому Податковому кодексі України [3].

Для України потужним фіскальним інструментом під час наповнення Державного бюджету є податок на додану вартість. Від правильності відображення в обліку сум податкового зобов'язання й податкового кредиту залежать повнота, своєчасність розрахунків із бюджетом за цим податком, а також уникнення застосування до підприємств штрафних санкцій контролюючими органами, тобто Державною податковою службою України.

Податок на додану вартість – це непрямий податок, який входить в ціну товарів (робіт, послуг) та сплачується покупцем, але зобов'язання щодо його

перерахування до бюджету покладено на фізичних чи юридичних осіб, які здійснюють реалізацію товарів (робіт, послуг) [3].

Податковим кодексом України (ПКУ) представлено доволі лаконічне визначення податку на додану вартість – це непрямий податок, який нараховується та сплачується відповідно до норм розділу V ПКУ (пп. 14.1.178 п. 14.1 ст. 14) [1, с. 83]. Сучасні економісти мають різні погляди щодо визначення сутності поняття «податок на додану вартість». Розглянемо сутність поняття «податок на додану вартість» в табл. 1.

Таблиця 1

Визначення поняття «податок на додану вартість»

Джерело	Визначення
Світовий О. М.	Податок на додану вартість – це непрямий податок на додану вартість, який додається до ціни товару та сплачується кінцевим споживачем, який сплачує цей податок до Державного бюджету, а продавцю товару.
Лесько М. В	ПДВ – фіскальний податок, що стягується на стадії виробництва і руху товарів із суми доданої вартості незалежно від фінансових результатів господарської діяльності.
Подолянчук О. А.	ПДВ – непрямий загальнодержавний податок, який є складовою ціни товарів і послуг та включає податкові зобов'язання щодо постачання товарів (послуг), податковий кредит щодо постачання товарів (послуг) та зобов'язання перед бюджетом з ПДВ.
Чирва А. А.	ПДВ – це непрямий податок, що є частиною новоствореної вартості, яка утворюється на кожному етапі виробництва або обігу, його сума входить до продажної ціни на товари (роботи, послуги) і сплачується кінцевим споживачем.

Джерело: Доповнено і складено на підставі [2, с.21], [4, с.82], [5, с. 213], [6, с.67] .

Підсумовуючи дану табл. 1, можна зробити висновок, що податок на додану вартість (далі – ПДВ) – один з основних загальнодержавних непрямих податків, що забезпечує стабільність надходження грошових коштів до Державного бюджету України, стягується у вигляді надбавки до ціни продукції (робіт/послуг) і сплачується споживачами, але його облік і перерахування до Державного бюджету здійснює продавець.

Із метою ефективної організації обліку ПДВ на кожному підприємстві під час розробки Наказу про облікову політику потрібне введення окремого пункту, такого як, наприклад, «Організація обліку податкових платежів», що повинно відповідати нормам чинного законодавства й висвітлювати ті моменти, які відсутні в ПКУ.

Отже, для підприємств в Україні важливе місце займають повнота нарахування й своєчасність розрахунків підприємств із бюджетом за ПДВ, що залежить, передусім, від наявності та правильності заповнення всіх первинних документів, які є підставою для відображення в податковій накладній податкового кредиту та податкового зобов'язання, а також рівня облікового-аналітичного забезпечення податку на додану вартість.

Список літератури

1. Дзюба О., Волинець Ю. Податок на додану вартість: економічна сутність та особливості законодавчого закріплення в сучасних умовах. Економічний аналіз. 2012. Вип. 10. Ч. 2. С. 219–222.
2. Лесько М. В. ПДВ та його вплив на господарську діяльність суб'єктів підприємництва: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук: спец. 08.00.08 «Гроші, фінанси і кредит» Київ, 2014. 21 с.
3. Податковий кодекс України зі змінами і доповненнями [Електронний ресурс]: Закон України № 2755-VI від 02.12.2010. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>

4. Подолянчук О. А. Податок на додану вартість: сутність та стан первинного обліку. Економіка. Фінанси. Менеджмент: актуальні питання науки і практики. 2017. № 1. С. 82–102.

5. Світовий О. М. Економічна сутність та функції податку на додану вартість у зернопродуктовому під комплексі України. Збірник наукових праць Таврійського державного агротехнологічного університету. 2014. № 1 (25). С. 213–216.

6. Чирва А. А. Удосконалення облікової політики підприємства в частині обліку ПДВ. Облік і фінанси. 2015. № 4 (70). С. 67–71.

Тимчина О. Б.,
студентки групи ОП-41
Львівського національного аграрного університету
Мацьків Г. В.,
канд. екон. наук,
доцент кафедри обліку та оподаткування
Львівського національного аграрного університету

ВИКОРИСТАННЯ ІНСТРУМЕНТІВ ЕЛЕКТРОННОЇ КОМЕРЦІЇ В АГРАРНИХ ФОРМУВАННЯХ

Ефективність сільськогосподарського виробництва в значній мірі залежить від ступеня впровадження інноваційних технологій у всі стадії виробничого процесу (виробництво, розподіл, реалізація та споживання). У зв'язку з цим, освоєння електронної комерції, інформаційної економіки, глобальної мережі Internet в АПК відіграє велике теоретичне та практичне значення у підвищенні ефективності функціонування агроформувань України.

У сучасних умовах, використання нетрадиційних прийомів та засобів реалізації операцій обміну, у тому числі і у сільському господарстві, набуває ключового значення, забезпечуючи зростання конкурентоздатності сільськогосподарських підприємств. Розвиток організаційно-економічних відносин в аграрній сфері тісно пов'язаний з останніми досягненнями у галузі інформаційних технологій з поступовим переходом до «технотронної економіки», основним засобом реалізації якої є електронна комерція [2].

Аграрна електронна комерція являє собою взаємозв'язок та взаємодію суб'єктів господарювання аграрної сфери АПК з приводу купівлі-продажу продукції, робіт та послуг, що здійснюються в галузі інформаційних технологій з використанням функціональних можливостей глобальної мережі Internet [3]. Враховуючи досить значні матеріальні витрати, що пов'язані з закупівлею засобів обчислювальної техніки та програмного забезпечення, а також принцип залишкового фінансування сільського господарства, необхідно визнати, що сучасні аграрні формування України знаходяться далеко від передових меж глобальної комп'ютеризації. В зв'язку з цим, вважаємо за необхідне створити умови для забезпечення всіх учасників аграрних економічних відносин доступом до мережі Internet з метою оперативного отримання достовірної та актуальної інформації про ціни, ринки збуту тощо.

Для представників агробізнесу одним із пріоритетних напрямів електронної комерції є сектор B2B (бізнес-до-бізнесу). Система B2B передбачає здійснення торгівельних операцій між комерційними підприємствами, на відміну від сектора електронної комерції B2C (бізнес-до-споживача), коли другим учасником процесу обов'язково є кінцевий споживач. Дрібні сільськогосподарські товаровиробники реалізують продукцію, що потребує подальшої обробки, тому сектор B2B, на нашу думку є для них оптимальним.

Головними елементами електронної комерції для реалізації сільськогосподарської продукції є: електронні торгівельні майданчики, електронні аукціони, електронні біржі, дошки оголошень, інтернет-магазини, веб-сайти [4, с. 158].